Probleme actuale ale baschetului nostru

Intreruperea campionatului republican masculin de baschet, după consumarea a nouă etape din cadrul turului, constituie un bun prilej pentru a face o serie de constatări și observații asupra comportării echipelor. Aceste observații sînt cu atît mai necesare cu cît formațiile participante au dovedit o serie de defecțiuni, a căror grabnică eliminare va contribui în mod efectiv la îmbunătățirea jocului. Inainte de a aminti lipsurile asupra cărora va trebui să-și îndrepte atenția antrenorii, vom sublinia frumoasa comportare a unor echipe, care în general s-au străduit — și la antrenamente și în meciuri — să-și valorifice toate resursele, să facă jocuri spectaculoase și de bună calitate. Este vorba de fruntașa clasamentului, C.C.A., care continuă să cucerească victorii după victorii, de Olimpia, care a prezentat o formație valoroasă și bine pusă la punct, de Dinamo București, care s-a comportat nesperat de bine față de efectivul actual, de Știința Cluj și de Dinamo Oradea. De asemenea, nu putem omite perspectivele pe care le arată tinerii jucători de la Știința Timișoara, ca și frumoasa comportare în unele meciuri a proaspetelor promovate Torentul Galați și Voința Iași.

Marcat de Bilc, Fodor încearcă să pătrundă spre coș. Fază din meciul C.C.A. — Olimpia.

(Foto: T. Roibu)

Trei echipe ne-au dezamăgit însă. Una, Dinamo Tg. Mureș parțial, iar Rapid București și Metalul MIG București, total. Dinamoviștii din Tg. Mureș au început slab, dar pe parcurs au făcut meciuri din ce în ce mai bune. Să sperăm că de la 18 ianuarie, cînd se reia campionatul, o vom regăsi pe acest drum ascendent. In schimb, Rapid și Metalul MIG s-au comportat sub posibilități în aproape toate partidele. Și dacă ne gîndim cît de mari sînt posibilitățile acestor echipe, care au în efectiv numeroși componenți ai lotului republican *(Costescu, Cucoș, Ganea, Popescu la Rapid, Novacek la Metalul MIG)* ne dăm și mai bine seama de faptul că în aceste formații persistă unele lipsuri. Din comportarea avută în majoritatea meciurilor a reieșit clar, mai ales la Metalul MIG, că jucătorii acestei echipe nu privesc cu suficientă seriozitate antrenamentele și nici chiar meciurile, că nu sînt legați de clubul din care fac parte. Consecința? Se prezintă slab pregătiți, nu luptă pentru victorie, fac jocuri slabe și suferă înfrîngeri în fața unor adversari de valoare mai slabă. Cum se poate ajunge la o îmbunătățire a situației? In primul rînd printr-un control și o supraveghere mai atentă din partea conducerii cluburilor, printr-o muncă educativă mai intensă. Iar din partea jucătorilor se cere dragoste de club, dorință și putere de muncă, seriozitate la antrenamente și la jocuri.

Cîteva observații generale

Este evident că față de campionatul din primăvară sau cel de anul trecut echipele sînt în progres tehnic și tactic. Jucătorii au acum o preocupare pentru permanenta îmbogățire a procedeelor tehnice, jocul pozițional a devenit mai clar și mai eficace, pregătirea fizică este mult îmbunătățită. Dar, mai important de relevat sînt elementele încă deficitare, asupra cărora va trebui să se insiste. Ne referim în primul rînd la numărul și la precizia aruncărilor de la semi-distanță care continuă să fie o problemă pentru echipele noastre. Este foarte adevărat însă că numărul redus al aruncărilor de la semidistanță se datorează și fricii de a nu greși și de a pierde astfel balonul. Iar teama este produsă de slaba capacitate de recuperare a mingilor sub panou, deficiență remarcată la toate echipele noastre. Acesta este un capitol asupra căruia va trebui să se insiste cu precădere, cu atît mai mult cu cît defecțiunea a fost sezisată și în comportarea echipei reprezentative. Este o urmare firească a slabei pregătiri în colective.

Foarte mult discutată a fost problema aplicării apărărilor om la om și zonă. Și, din păcate, în acest campionat am asistat la o evidentă revenire la apărarea „în zonă", deși este unanim recunoscut, teoretic și practic, că singura apărare care asigură progresul unei echipe este apărarea „om la om". In loc să insiste asupra permanentei îmbunătățiri a apărării om la om, la încercarea cu curaj a apărării agresive (cum bine face antrenorul *Gh. Roșu* cu echipa feminină Voința Orașul Stalin), antrenorii și jucătorii folosesc din nou „zona", care este un sistem de apărare învechit, defensiv, de mult părăsit de cele mai bune echipe ale lumii. Iată de ce nu sîntem de acord ca F.R. Baschet să permită continuarea acestei situații și considerăm absolut necesară intervenția colegiului central de antrenori.

D. STĂNCULESCU

Handbal în 11 sau în 7?

Un an de experiență

Ancheta noastră

In primul rînd consider foarte utilă această anchetă. Era timpul ca tehnicienii și chiar simplii iubitori ai handbaluiui să-și spună părerea despre „convietuirea" dintre aceste două sporturi, să le zicem, gemene.

Părerea mea este că handbalului în 7 trebuie să i se acorde o mai mare atenție. Meciuri de handbal în 7 se pot juca și vara la fel de bine ca iarna. Pentru aceasta însă este necesar ca programul competițional să fie lărgit. Mă gîndesc ca întrecerile oficiale (campionatul republican) la handbal să se dispute în felul următor: vara turul campionatului de handbal în 7, toamna — turul campionatului de handbal în 11, iarna — returul campionatului de handbal în 7 și primăvara returul campionatului de handbal în 11.

Organizarea programului competițional după această formulă nu se poate face, desigur, brusc, fără să se țină seama de calendarul internațional și de faptul că profilul echipelor noastre este mai mult de handbal în 11 decît în 7. Apare deci necesitatea unei perioade de tranziție, în care atenția trebuie să fie îndreptată mai mult spre handbalul în 11, sport în care țara noastră are un frumos prestigiu internațional. Va fi nevoie să procedăm de asemenea manieră încît dezvoltarea handbalului în 7 să nu fie făcută în dauna handbalului în 11, ceea ce ar putea produce o scădere a frumoaselor rezultate internaționale obținute în această disciplină, în special de echipa feminină a țării.

In acest sens anul 1959 poate fi un an de experiență, o perioadă de trecere, în care să se facă și o specializare a jucătorilor, specializare ce ar duce în mod direct la cristalizarea primelor formații de handbal în 7. Problema apariției unor astfel de echipe, în care principala preocupare să fie handbalul în 7 este foarte importantă. Abia atunci cînd asemenea formații vor fi o certitudine cînd, deci, se va putea ști cu precizie că handbalul în 7 este practicat într-un număr oarecare de secții ale colectivelor sportive va fi posibil să se facă pasul următor: organizarea unui campionat republican de handbal în 7, de sine stătător.

Aminteam despre specializarea jucătorilor. N-aș vrea să încheiu fără să spun că o specializare devine necesară și printre arbitri. Dacă va exista o perioadă de tranziție înainte de organizarea campionatului de handbal în 7, pe formula vara turul și iarna returul, atunci ea va trebui să fie folosită și pentru creșterea numărului de arbitri, pentru promovarea unor noi cadre. Avînd un număr mai mare de arbitri de handbal, va fi mai ușor ca în viitor să se facă și aci o diferențiere, în sensul ca unii să fie specializați în handbalul în 7, iar alții în handbalul în 11. Aceasta cu atît mai mult cu cît jocurile de handbal în 7 disputate pînă acum au demonstrat clar că majoritatea arbitrilor noștri, necunoscînd bine procedeele tehnice specifice acestui joc, pot comite numeroase greșeli.

AUREL ENCUȚESCU
antrenor și arbitru de handbal

Campionatul republican de handbal în 7

Aprecieri asupra echipelor ◣ O surpriză?

Acum, după ce prima parte a întrecerilor rezervate echipelor masculine din București a luat sfîrșit, se pot face și unele aprecieri privind comportarea celor opt formații. O primă concluzie arată că după un „start" slab toate echipele au înregistrat de la o etapă la alta un simțitor progres. Este, desigur, un fapt îmbucurător dar el ne atrage atenția că, în general, echipele au intrat în campionat insuficient pregătite. Fără îndoială, aprecieri elogioase merită echipa dinamoviștilor bucureșteni care în ultimii ani a dominat întrecerile de handbal în 7 din țara noastră. Avînd o bună pregătire tehnică și tactică, Dinamo București a știut să acționeze în fața oricărui adversar, în funcție de diversele sisteme de atac ale acestuia. In ultima vreme însă și — în special în partida disputată duminică în compania formației C.S.U. — dinamoviștii n-au mai desfășurat același joc clar, eficace și spectaculos. Referindu-ne mai mult la ultimul meci putem spune că dinamoviștii au practicat un joc static fără a asigura o angrenare a pivoților și fără o eficace circulație a jucătorilor din față. Interesant este faptul că în repriza secundă marcarea strictă a principalului realizator al echipei, Ivănescu, a produs o oarecare derută în formația dinamoviștilor. Și, Dinamo n-a reușit să găsească la timp soluția. Ultima evoluție a dinamoviștilor n-a satisfăcut, cu atît mai mult cu cît spectatorii așteptau de la ei un joc de nivel superior care să confirme rezultatele obținute de Dinamo în recentul turneu din R. P. Polonă. Dinamoviștii au rămas datori publicului nu numai în ceea ce privește jocul propriu-zis, ci și din punct de vedere al comportării disciplinare. Pe rînd Ivănescu, Martini, Covaci au avut atitudini reprobabile față de adversar sau arbitru. Toate aceste lipsuri trebuie analizate cu toată seriozitatea, mai ales că Dinamo București se găsește acum în pragul unui important examen: jocul din „Cupa Campionilor Europeni" cu Partizan Bjelovar.

Cu un lot încă neomogen dar cu individualități foarte bune, echipa Clubului sportiv universitar a progresat de la un joc la altul mai mult decît toate celelalte formații participante. După ce la începutul campionatului C.S.U. aștepta totul numai de la jucătorii consacrați (Hnat, Nodea, Ciolan), în ultimele etape a desfășurat un joc superior, eficace și spectaculos. Este o echipă cu mari posibilități și credem că în viitoarele competiții va avea un cuvînt greu de spus în lupta pentru întîietate.

Sugestivă fază din jocul Politehnica — „Titanii" (Foto: T. Roibu)

Deși nu s-au calificat pentru turneul final al campionatului republican pe 1959, jucătorii echipei C.C.A. au înregistrat și ei în ultimul timp o simțitoare creștere de formă. Se pare că ei și-au dat însă seama prea tîrziu de faptul că indiferent de locul ocupat în clasament trebuie să lupte cu toate forțele în fiecare partidă. Problema promovării în continuare a elementelor tinere rămîne o sarcină ce trebuie neapărat rezolvată.

Cuvinte de laudă și pentru echipa Rapid care, după un început slab, a făcut în ultima vreme jocuri bune și a confirmat faptul că are perspective. Trebuie, de asemenea, subliniată dîrzenia cu care componenții acestei echipe știu să lupte pentru fiecare punct, pentru reușita fiecărei acțiuni.

Despre celelalte echipe participante. *POLITEHNICA:* Nu s-a prezentat la nivelul posibilităților, a dovedit multe lipsuri în pregătirea tehnică și tactică; *TITANII:* Cu jucători avînd experiență în handbalul în 7, luptînd și privind cu toată seriozitatea fiecare meci, avînd în Proca un portar excelent, a reușit să se califice în barajul pentru turneul final; *Acvila:* O echipă lipsită de perspective care în plus nu s-a ostenit să obțină rezultate cît mai bune; *Clubul sportiv școlar:* Tinerii handbaliști au arătat că merită să participe la un campionat alături de cele mai bune formații din București. Firește, lipsa lor de experiență și-a spus cuvîntul. In viitor însă...

★

Cel mai important joc al etapei de duminică s-a încheiat cu un rezultat care multora poate să li se pară surprinzător: CSU a întrecut Dinamo București cu 14-13 (10-8). De fapt un rezultat surprinzător poate fi considerat acela obținut la capătul unui meci dintre două echipe de valori diferite în care victoria revine celei mai slabe. Nu aceasta este situația meciului Dinamo—CSU. Este drept, pe baza rezultatelor anterioare Dinamo avea primele șanse. Pe de altă parte, nu este mai puțin adevărat că ultimele evoluții ale echipei studenților bucureșteni arătau că este tot atît de posibil și un rezultat favorabil echipei CSU. CSU a dat dovadă de seriozitate, a vrut să cîștige și a luptat cu toată dîrzenia. In schimb, Dinamo a intrat pe teren cu o încredere exagerată, cu o siguranță nejustificată, că victoria nu-i poate scăpa și... a pierdut. Iată dar că nu este vorba de o surpriză. A pierdut echipa care a jucat mai slab, care n-a luptat pentru victorie.

Mai multă grijă pentru condițiile de lucru în sala Floreasca II

Atunci cînd este vorba de nume de sportivi, frați și surori, gazetarii folosesc, după cum prea bine se știe,... numerele: Zavoda I și II, Csaka I și II, Covaci I, II, III, IV și V etc. Tot așa a intrat în limbajul curent... sala Floreasca I și II. Mulți dintre dumneavoastră cunoașteți foarte bine sala sporturilor de la Floreasca, minunată construcție a regimului nostru democrat-popular. Din tribunele ei ați urmărit cu interes atîtea și atîtea competiții și concursuri interne și internaționale. Intr-un cuvînt ea vă este foarte familiară. Nu atît de cunoscută vă este, probabil, sora ei mai mică, sala Floreasca II. Aceasta a fost construită în anul 1953 și a fost destinată, în primul rînd, antrenamentelor și concursurilor de atletism. In timpul lunilor reci ale iernii ea este gazda primitoare a atleților bucureșteni, avansați sau începători, care găsesc aici cele mai bune condiții de pregătire, aparatura și toate materialele necesare.

Intr-o zi de lucru obișnuită, cum a fost, de pildă, ziua de ieri, programul sălii a fost: 8-9,30: Școala sportivă de elevi; 9,30—10,30: Progresul; 10,30—11,30: Olimpia; 11,30—14: Școala sportivă de elevi; 15—16.30: Școala sportivă de elevi; 16,30—18,30: Progresul; 18,30—20: Școala medie 35 și Spartac; 20—22: Victoria. După cum se vede, de la 8 dimineața și pînă la 10 seara, cu o pauză de o oră, sala Floreasca II a stat la dispoziția unui număr de peste 400 de tineri atleți bucureșteni. In aceste condițiuni apare limpede necesitatea unei perfecte planificări a sălii și a îngrijirii ei în cele mai bune condițiuni.

Tov. Dragomir Ene, responsabilul cu întreținerea și amenajarea sălii, ne-a mărturisit însă că nu toți antrenorii secțiilor de atletism sînt... musafiri de treabă. Dacă profesorii Dumitru Gîrleanu, Elisabeta Stănescu și Maria Miclea de la Școala sportivă de elevi arată multă preocupare față de buna întreținere și de folosirea sălii, alții în schimb, cum sînt antrenorii de la Spartac, Victoria, Constructorul etc., vin cu atleții lor cu mult înainte de ora repartizată și rămîn acolo după ce și-au încheiat programul, încurcînd pur și simplu antrenamentele celorlalte secții. In plus, o serie de atleți nu arată totdeauna atenția și respectul cuvenit lucrului în comun, pe un spațiu atît de restrîns. Astfel maestrul sportului Nicolae Ivanov aruncă greutatea fără ca în prealabil să-și fi asigurat locul respectiv, pentru a putea preîntîmpina accidentele; atletele fruntașe Ioana Luță, Melania Silaghi și încă mulți alții își agață îmbrăcămintea pe geamurile sălii, deși există un vestiar pentru aceasta.

Pentru a reglementa această situație, va trebui ca I.E.B.S. să introducă garderoba obligatorie, iar depunerea hainelor să fie făcută în baza unei fișe speciale, de garderobă. In plus, deși există un bun sistem de aerisire, totuși faptul că mulți dintre cei prezenți fumează în sală, face la un moment dat, mai cu seamă spre seară, ca aerul să fie viciat. Și în această privință trebuie să se ia măsurile care se impun.

Această sală care adăpostește zilnic un număr atît de mare de tineri trebuie să fie întreținută în cele mai bune condițiuni de igienă și într-o ordine exemplară, căci să nu uităm că în primul rînd este vorba de însăși sănătatea celor care se antrenează acolo.

ROMEO VILARA